

Гео Милев

В тържествен ден

Празник тържествен. Такъв един е
сред вековете световни от век.
Царят отгук за черква ще мине:
сбит е народът – човек до човек.
– Туй е „народът“, а царят ще дойде;
със себе си той и велможите води.

Стойте вий мирни и чакайте тука –
само недейте се блъска така...
– Стой бе, че видиш ли санким юмука? –
Хайде отпред пък наблягат сега!
„Чакайте! Мирно! Назад отстъпете!
Царят ще мине, но само търпете!“

– Брей, задуших се. – Назад пък не може! –
„Майка му стара! – кой блъска се пак?!“
„Мирно бе, хора!“ – „Ох, господи боже!“
– Чакай бе! де? – я от тоз мерак
ти остави се... – че баня ли искаш,
та в туй варило такъв се натискаш?...

Кой ли пък дявол ме тука докара?
Блъскай се, пшккай – това ти е кяр?...
Ама не бива: ще зяпаме царя –
сякаш не знам какво е то цар.
– Зяпай да зяпаме, байно!... Ще падне
нещо и нам я – неволници гладни...

„Идат, момчета! – ура! да живее!“
– Лъжат... Бурията... чуйте: ду-ду!...
– Ей генералите! – Царят къде е?
„Царят!! Ура!“ – За ура се наду
мигом народът и гърло раззина –
но с автомобиля царят премина
в миг – и остана урата на „У...“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11304>]